

a la caixa d'estalvis. Fot riure això però que hi farem. Ara resulta que ja soc capitalista. Ve, per on.

Sempre mateix respiri
i després ben teu Pepe

51

St. Medard 23-III.

(72)

Maria estimada: Ahir rebia la teva carteta del 20. Abans d'ahir la del 19.

Es ben agradable quan al guanyar el Camp m'espera la teva carteta. Bé, mocoseta meua ja saps quan t'ho agraeixo i estimo.

Avui dissabte. Plegarem el treball a migdia i festa fins el dimarts.

Ja tenim la permissió. Ara bé no podem pas disfrutar-la com ens pensàvem. No podem anar a casa el francès perquè ahir se li moria un familiar. Ens trovem amb el paper amb els dos dies i només podem arribar-nos a St Medard o el noi, llarg a passejar per Bordeaux i tornar a menjar a casa.

La situació econòmica està fofocada i no podem donar-nos el luxe de menjar por ai, que diuen.

Mala pata ja que la sortida al poblet ens hauria donat oportunitat per a parlar i conèixer els mestres del poble aquell i sempre aquests amistats són interessants. Un altre dia sí, no et sembla? Veus si tu estessis aï la voreta, dos dies, felisos que ningú ens prendria. Pacència i tot vindrà. No he tingut prou carta de la tia com et prometia a tu que t'escriuria. Dimarts si no he rebut res li faré uns ratlles i li demanaré de nou que em precisi la qüestió de sortida... D'Alcobé no sé on para ja que no m'ha contat pas la mem última.

I per aï igual. Tot va marxant amb el mateix ritme

i monotonià. Si ho records, mocoseta meua, les nostres cosetes!! Es el meu pensament constant. Consequir de nou la felicitat voreta teua. Tot el demés per a mi no conta. Quantes hores i hores passo rememorant els temps felisos aquells de Glèida i Mamesa. Ara amb menys comoditat i menys espai pron referien tota la nostra vida. Penseu moltes vegades que amb un trocet d'aquests banagios que feu, que en tindrien ben bé prou. Amb un espai de dos metres quadrats ja ens en sobraria, però no ho volem. Jo cada diaestic més aferrat en la idea de la sortida. Aquí en les condicions presents i això va per llarg no hi ha res a fer. Mentre hi haqui guerra, nosaltres seguirem amb aquesta escassa llibertat i en tot en el sentit mig militaritzat. Rien à faire, que diuen ells. Oida vinguis, les notícies de la tia ben favorables i poguem aviat montar al vaivell que ens duirà a terra, on amb el treball podem independitzar-nos. Aï si, mitges solucions hi cabem, solucions com la que havia pensat i posarem a la pràctica si no hi han expedicions.

Què encara et tan prudenta? Els meus, si que feien aquella aloretta tan bona. La records? Sempre t'euredava. Ara no en faig pas cap com aquell i és que allà baix quan començar es a frejar les mongetes, no paraves en quinze dies. Aï no les veiem ni pintades. Menjar comant si fideus, macarrons, arròs i carn o bé peix i algun dia un paell d'ouy dur. Creu que les envio aquelles mongetetes fregides!! Aquelles mongetetes i aquells trosos de foïno amb

la seva amantada. Aci molt menjar gran quantitat però és el que tu dius, li falta aquella petita coseta que t'ajuda a menjar. Sort que amb els aires dels rius la gana no falta mai. Jo en tinc força. Si veguessis amb quina illusió emorge!! Ens dones, algun dia areugats, altre jatei algun altre llangonisa. Digui el que sigui baixa com si fos arop. Estic segur que si m'entaulés algun mati i jo qués demanar a la carta costaria de veuen tip. És l'hora que tinc més gana i l'ha- ra que saborejaria aquells espinaes fregits de què parley i les mongetets, aquelles d'Espanya.

Et faig salivara, eh, dicut-te això. Jo la tinc només de pensar-ho. Si que el que em perdut allà no podem trovar-ho enlloc, d'això sempre n'he he estat ben convençut però si podem refer la nostra videta ja hi tornarem ja a fer aquells menjar tan casolans i tan nostres, eh, mocosa meua?

Has rebut ja carta de casa? Jo l'altre dia te'n adjuntava una per a que escrivissis tu i la fessis córrer. Efectivament els de Vilanova Agramunt s'han decidit a fer-nos una carta un xic més amable. Ja deu haver perdut la por el For. És un bonacho que dius tu però ben ruc i sempre espantat. Ah! Una cosa. On diemís devia quedar-se. Jo ja no el veig veure des de Manresa. Estic segur que no sortí d'allí. Ja no recordo si feia dies abans de sortir nosaltres d'allí que no el veïem... Ho recordes tu? Jo sí que recordo com si fos ahir aquell diumenge últim de vida de refugi allí Manresa, així com els dies anteriors que no eres viure. Tu estaves en un estat nerviosí ben dolent. Encara no senties un soroll que brincaves com una cabra. El pobre pare allí, amb més por que goig lamentant el sempre. Sí que fou una equivocació que vinguessin, sí. Naturalment que ningú podia dir si els paraires però aquell ja està fet que tan sentia ell. Ara ves a sa- ber si en fou equivocació o encert. Potser si queda allí, li fan la feina els primers dies. On millor hauria quedat, no volguent passar ací hauria estat a les Oluges. Enfi, quan jo- quem retornar allí si en tindrem de coses a contar. Findrem que fer una llista per parts altrament no donarem l'abast i ens en deixarem més de la mitat de la joia...

Bé mocosa meua. Ja t'escriviré el dilluns amb permissió. Avui estant a treuar les dotze i cal que faci punt perquè hem d'arribar al Camp i seran al menys les dues quan dinarem fet i fet. Demà tenim francs (40 jo) per anar al cine i menjar les pastes. Potser hi anem a Bordeaux, a passejar per allí. M'has girat els 50 francs? M'ho dic perquè després de dos dies de tranies i cinemes i pastes fare quasi creu. Ah! No et desís que havia cobrat el mes de febrer 35 francs o total. Se'n quedarem 100 a nosaltres-els